

Arrest

**nr. 61 866 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1. de stad Hasselt, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen**
- 2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Hasselt 14 februari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de tweede verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 februari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 14 februari 2011 aan verzoekster betekend. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51 § 2 / 51 § 3, derde lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 15/09/2010(datum) door E.-C. E. H. {...} (naam en voornamen)geboren te {...},van Marokko nationaliteit, geweigerd.

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).
Reden van de beslissing (2):*

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: stortingsbewijzen van de laatste 6 maanden....“

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing, in toepassing van artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Hasselt. Gelet op het inquisitoriale karakter van de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt het de Raad toe te bepalen wie de verwerende partij is. Uit voorgaande blijkt dat in deze de stad Hasselt, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen, als verwerende partij dient aangeduid te worden. De tweede verwerende partij, zijnde de Belgische staat vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, wordt daarom buiten de zaak gesteld.

In casu heeft de griffie van de Raad bij aangetekend schrijven van 1 maart 2011 de burgemeester van de stad Hasselt in toepassing van artikel 31 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Procedurereglement) op de hoogte gebracht van onderhavig beroep. Tevens werd gewezen op artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en artikel 34 van het Procedurereglement waarbij ingevolge de toepassing hiervan de verwerende partij binnen de acht dagen na kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen, aan de griffier bezorgt.

2.2. Eerste verweerder heeft nagelaten een administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden bijgevolg de door verzoekster vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.3. Eerste verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; RvS 23 januari 2004, nr. 127.366). Een onderzoek van het beroep is derhalve vereist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht.

Ter adstructie van haar middel betoogt verzoekster als volgt:

“1. Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht. Dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend tot gezinshereniging met opzichtsens haar Belgische moeder. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel hebben gemeend om deze aanvraag te weigeren, daar zij laattijdig bepaalde stukken heeft bezorgd. Dat evenwel door de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.12.2010 aan de Stad Genk gevraagd wordt om voor 15.01.2011 het bewijs van onvermogen in het geboorteland (MAROKKO) bij te brengen. Dat verzoekster daar evenwel laattijdig van werd op de hoogte gebracht, namelijk dd. 13.01.2011. Dat zij tegen 19.01.2011 stukken heeft neergelegd op het gemeentehuis. Dat zij aldus vier dagen te laat is. Zij roept hierbij overmacht in. Dat verzoekster nu, volledig ten onrechte, zomaar een bevel krijgt om het land te verlaten. Dat het dan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoekster een bevel toe te kennen om het land te verlaten, terwijl ze, bijvoorbeeld, wel degelijk beantwoord aan alle voorwaarden van de regeling ivm gezinshereniging opzichtsens haar Belgische

moeder. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Verzoekster heeft immers geen stortingsbewijzen van de laatste zes maanden vorgelegd. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij in essentie betoogt dat zij het bewijs van onvermogen in haar geboorteland heeft bijgebracht en overmacht inroept, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de burgemeester de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.4. Verzoekster betoogt in essentie dat zij laattijdig op de hoogte werd gebracht van het feit dat zij het bewijs van onvermogen in haar geboorteland – Marokko – moest bijbrengen en dat zij dit wel gedaan heeft op 19 januari 2011, dus vier dagen te laat. Verzoekster roept echter overmacht in.

3.5. Artikel 52, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44 van hetzelfde besluit, bij het gemeentebestuur een verblijfskaart kan aanvragen door middel van een bijlage 19ter.

Artikel 52, § 2 van koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2 ° de bewijzen vermeld in artikel 50, §2, 6 °, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn."

Artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. “

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie, zijnde haar Belgische moeder. In dat geval dient verzoekster, conform artikel 50, § 2, 6°, d) van voormeld koninklijk besluit het bewijs voor te leggen dat zij ten laste is van de betrokken burger van de Unie.

Uit artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit blijkt dat het gemeentebestuur wanneer een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingediend enkel dient na te gaan of de aanvrager op het grondgebied van de gemeente verblijft en of hij alle overtuigingsstukken die vereist zijn ter staving van zijn aanvraag heeft neergelegd.

Het motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster binnen de vooropgestelde termijn geen stortingsbewijzen van de laatste zes maanden heeft voorgelegd.

Verzoekster betwist geenszins dat haar gevraagd werd stortingsbewijzen van de laatste zes maanden voor te leggen noch betwist zij dat zij nagelaten heeft deze bewijzen voor te leggen zodat het noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk is dat beslist werd dat verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden. Het betoog van verzoekster waar zij stelt dat zij het bewijs van onvermogen in haar land van herkomst (Marokko) na de bestreden beslissing heeft bijgebracht gaat volledig voorbij aan het motief van de bestreden beslissing zodat dit geenszins afbreuk kan doen daaraan. Noch een schending van de motiveringsplicht noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht ligt voor.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER